

lige Grunde, men da jeg, som sagt, har Grund til at tro, at der er Enkelte, som opfatte det paa denne Maade, saa forekommer det mig, at det er af Bigtighed, at det, inden man skrider til Afstemning, faar fuldstændig Klar, hvad Meningen er med Forslaget, og hvorledes det opfattes fra Forslagsstillernes Side. Det er derfor, jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om ikke Forslagsstillerne forstaa Endringsforslaget paa den af mig først angivne Maade.

Ordføreren (Bloug): Det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister er nærmere til at bevare det af det ærede kongevalgte Medlem stillede Spørgsmaal end jeg, da det Forslag, som Flertallet har stillet, ikke oprindelig er opstillet af Flertallet, men er selve Regjeringens Forslag, saa det maa være Regjeringen, som er den rette Fortolker deraf. Jeg for mit Vedkommende har ikke Noget imod at tiltræde hans Fortolkning, nemlig at det Tillæg, som baade er mindre i Omfang og mindre i Procent end det større, maa betragtes som bevilget af begge Thing, selv om Thingene komme til forskjelligt Resultat. — Med det Samme jeg har Ordet, skal jeg bemærke om samme Dyrtilstillæg, hvad jeg burde have gjort før, at ogsaa de smaa Lønninger indenfor 2,500 Kr. have faaet betydelig mindre Tillæg ved Folkethingets Procentberegning, end de vilde have faaet ved Regjeringens, saaledes at det høieste Lønnings-tillæg, de kunne faae, er 192 Kr., medens Tillægget efter Regjeringens Forslag kunde blive 280 Kr. Den ærede Ordfører for Mindretallet erindrede om, at Dyrtilstillægget var gaaet ud af Finantsloven for 1879—80, fordi Folkethinget ønskede, at det skulde ophøre for ikke at faae Indflydelse paa Lønningslovenes Revision. Jeg tillader mig nu at mene, at da det har bestaaet i de fem foregaaende Aar, vilde dets Indflydelse paa Lønningslovenes Revision blive akkurat den selv samme, enten det blev gjentaget for det ene Aar eller ikke, men jeg tror, at det er bedre fra den Side slet ikke at tale om Lønningslovenes Revision, thi det, der har fremkaldt Bestillingsmændenes Trang for Liden og Striden om Dyrtilstillægget, er netop, at det er blevet taget ud af Finantsloven, men da Finantsministeren gjorde dette samtidig med, at han forelagde Lønningslovene, stete det under Forudsætning af, at man vilde revidere dem. Man lod dem imidlertid ligge, de ligge endnu hen, der er ikke blevet Spørgsmaal om dem paa en enkelt Lov nær, og derved er hele Striden opstaaet.

Det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal bemærkede om Universitetet, at det maaste ikke gjør stor Forskjel, om det har et særligt Fond eller ikke, naar dette engang er indført paa Finantsloven, fordi Universitetet ikke selv raader derover. Det har Univer-

sitetet jo ikke gjort siden 1836, men længere er det heller ikke tilbage, at Universitetet selv raadede over sine Midler. Saaledes fortolke imidlertid den ærede Ordførers Meningsfæller jo ikke deres Hensigt med at forbruge Universitetets Fond; thi det er jo sagt oftere i det andet Thing, at dette sker, fordi man derved faar større Indflydelse paa Universitetets indre Ordning og Læremedlemmernes Besættelse. Det være nu, som det være vil, det være den Enes Hensigt og den Andens ikke — jeg skal ikke gaa i Rette med den Enkelte derom — saa er det dog af nogen Betydning for Universitetet, at det staar ved sine egne Midler. Det er ganske vigtigt, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at Universitetets Udgifter ere stegne meget betydeligt, men hvorved ere de stegne? Ikke alene ved Videnskabsens stigende Krav, men ogsaa derved, at man har kastet en hel Del Udgifter, som tidligere vare Statens, over paa Universitetet, saaledes at der er den allerstørste Rimelighed for, at Staten dækker den Underbalance, der for en stor Del er fremkommen derved, at Universitetet nu maa bære Udgifter til Institutioner, som før bleve baarne af Staten, og endelig ere de ogsaa stegne derved, at det, som rimeligt er, stiller flere og flere Krav til sine Dyrkere, og saaledes ogsaa flere og flere Læremedlemmer maa beskæftes. Imidlertid har Stigningen i Universitetets Udgifter ikke været saa forfærdelig for dets Kapital i den senere Tid, som man skulde tro, derved at den Anmærkning, hvis Afsettelse af Finantsloven Flertallet i Udvalget androg paa, har faaet paa Finantsloven nu i 9 Aar, thi i de 5 Aar fra 1875—80 er der dog ialt kun blevet forbrugt 250,000 Kr., og i 1 Aar var Forskjellen mellem de virkelige Udgifter og de virkelige Indtægter ikke mere end lidt over 4,000 Kr. Men nu i de sidste Aar er jo Universitetets Udgifter i en meget betydelig Stigning, og hvis man brugte saameget af Kapitalen, som man har anslaaet, vilde Rentetabet jo ogsaa efterhaanden blive meget betydeligt. Det Uforstaaelige i den hele Forbrug af Universitetets Kapital er imidlertid det: vil man forbruge Fondets Indtægter, naar man kunde blive enig med Landsting og Regjering derom, saa lad dem blive opbrugte, men at man aarlig giver et utilfredsagtigt Tilskud fra Statskassen og altsaa forlænger den Fallittilstand, hvori Fondet befinder sig, det finder jeg besynderligt, det kan jeg ikke ret finde nogen Mening i. Naar den ærede Ordfører anførte Seminariefondet og den polytekniske Lærestiftelses Fond, som Fond, man fra Landstingets og Regjeringens Side villig var gaaet ind paa at forbruge, skal jeg bemærke, at begge disse Fond ere meget smaa og ikke have den Aldershaand eller historiske Haand som Universitetets. Den polytekniske Stiftelses Fond er jo ganske ubetydeligt og ikke ældre end fra 1829—30, og Seminariefondet er fra Begyndelsen af dette